

РЕШЕНИЕ

№ 5919

гр. София, 19.10.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 3 състав,
в публично заседание на 20.09.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ива Кечева

при участието на секретаря Мариана Велева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **7364** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по делото е по реда на чл. 145 и сл.

Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на С. О. Г., [дата на раждане], гражданка на К., чрез адв. И., срещу Заповед № УРИ 5396 ПАМ-44/06.07.2021 г., издадена от началника на Гранично полицейско управление - П. /ГПУ -П./, с която ѝ е наложена принудителна административна мярка „Връщане на чужденеца до страната на транзитно преминаване“ – Република С., на основание чл. 41, т. 1 от Закона за чужденците в Република България.

С жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на заповедта, поради допуснати нарушения на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Твърди се, че жалбоподателката е подала молба за международна закрила вх. № 105400-1789/09.07.2021 г. и като лице, търсещо международна закрила има право да остане на територията на България. Сочи се, че оспорваната заповед е издадена в нарушение на чл.35, чл.34, ал.3 и чл.26 АПК, тъй като жалбоподателката не е била изслушана и не ѝ е била дадена възможност да прави искания и възражения в хода на административното производство. Административният орган не ѝ е предоставил съдействие за подаване на молба за международна закрила, а е издал заповедта автоматично в противоречие със съображение 6 от Директива 2008/115/ЕО. Сочи се, че обжалваната заповед е издадена в нарушение на чл.39б ЗЧРБ, тъй като на чужденката не е предоставен срок за доброволно напускане на страната.

В писмена защита, представена по делото, оспорващата, чрез адв. И., посочва, че е

със статут на търсещо международна закрила лице. Оспорва се представеното по делото обяснение от 03.07.2021 г., подписано от Г., тъй като от него не става ясно в рамките на какво производство е снето и от кого, поради липса на отбелязване на длъжността на лицето, пред което е дадено. В тази връзка се сочи, че жалбоподателката е била лишена от правото си на защита в рамките на административното производство, а дори и да се приеме като достоверно снетото ѝ обяснение, то същото съдържа визираните в чл.58, ал.6 ЗУБ признаци, че лицето се нуждае от международна закрила и е следвало органът да я информира за възможността да поиска такава. Твърди се, че от изложеното в заповедта не става ясно в коя държава следва да бъде върната – С. или Гърция, което съществено засяга правото ѝ на защита. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът – началник на Гранично полицейско управление-П., чрез юрк. С., излага становище за неоснователност на жалбата, тъй като обжалваната заповед е издадена при изяснена фактическа обстановка и в съответствие с материалния закон. Соочи, че от съдържанието на обяснението от 03.07.2021 г., кубинската гражданка е била наясно, че преминава нелегално границата на Република България, решена да достигне до страна членка на ЕС. От снетите обяснения, административният орган е направил обосновано предположение, че лицето би могло да напусне страната в хода на процедурата, поради което е взел решение същото да бъде настанено в СДВНЧ. Подробни аргументи излага в писмена защита.

Прокурорът от СПП изразява становище за законосъобразност на оспорения акт. Предлага жалбата да бъде отхвърлена.

От фактическа страна съдът установи следното:

На 03.07.2021 г., около 17:00 часа в зоната за отговорност на ГПУ-П., в района на 17-та гранична група /ж.п. линия/ е задържана С. О. Г. – родена на 23.20.1998 г. в Република К.. Лицето притежава паспорт № J686577, издаден на 30.10.2017 г. и валиден до 30.10.2023 г. Чужденката не е удостоверила влизането си в страната по законоустановения ред, а заедно с нея са задържани още две лица.

В обяснение от 03.07.2021 г. /л.14/, снето в присъствието на преводач от испански език, Г. е посочила, че животът в К. е много тежък и затова с мъжа ѝ и нейната мащеха /другите две задържани лица/ са взели решение да напуснат страната и да достигнат Испания, където да се установят при доведената ѝ сестра, докато си намерят работа. Така през месец юни 2021 г. легално се отправили към Русия, а от Русия със самолет стигнали до С. легално. От С. незаконно преминали границата със С. М., след което отново по нелегален начин преминали границата на Гърция. В Гърция си купили самолетни билети до Испания, но властите им отказали пътуването, защото нямали визи. На 03.07.2021 г. се насочили към България, но при гранична проверка от гръцките власти било установено, че тримата кубински граждани са без визи, поради което им било отказано влизането в Република България. Въпреки отказа, те се отправили към път встрани от граничния пункт, с помощта на GPS и достигнали територията на Република България.

Видно от предложение изх. № УРИ 5396р-12228/06.07.2021 г., изготвено от началник на 02 ГОДГ към ГПУ – П. /л.15/, на 03.07.2021 г., около 17:00 часа, при влизане в Република България от Република Гърция, в района на 17 граничен пункт, по жп моста са задържани три лица – чужди граждани, среди които С. О. Г., всичките граждани на Република К., притежаващи валидни национални паспорти. При въвеждане в системата „АФИС“ е установено, че лицата нямат предишна регистрация

и нямат регистрирано влизане в Република България. Чужденците не могат да удостоверят влизането си в страната по законоустановения ред. Прието е, че с действията си са нарушили чл.8, ал.1, чл.17, ал.1, чл.19, ал.1 и чл.22, ал.1, т.1 и т.4 ЗЧРБ. Във връзка с горното, е направено предложение до началника на ГПУ - П. за налагане ПАМ „връщане на чужденеца до страната на транзитно преминаване“ – Република С., на осн. чл. 41, т. 1 ЗЧРБ. Предвид това, че е налице опасност от укриване, в предложението е посочена необходимостта да бъдат издадени заповеди на чужденците за принудително настаняване в СДВНЧ към Дирекция Миграция, на осн. чл.44, ал.6, ал.8 и чл.10 ЗЧРБ.

От протоколно определение № 29/06.07.2021 г., постановено по НОХД № 485/2021 г. по описа на Районен съд [населено място], се установява, че на жалбоподателката е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, като на осн. чл.66, ал.1 НК изтърпяването на наказанието е отложено за срок от три години и наказание „глоба“ в размер на 100 /сто/ лева, за престъпление по чл. 279, ал.1, пр.1 НК.

С оспорената Заповед № УРИ № 5396 ПАМ-44/06.07.2021 г., издадена от началник на Гранично полицейско управление - П. към РД „Гранична полиция“ С., на осн. чл. 41, т.1 ЗЧРБ, на С. О. Г. е наложена ПАМ връщане на чужденеца до страната на транзитно преминаване – Република С.. Като фактическо основание за налагане на ПАМ е посочено обстоятелството, че лицето не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Заповедта е връчена на кубинската гражданка на 06.07.2021 г., в присъствието на преводач от испански език.

При така установените факти, съдът формира следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК и от лице с правен интерес, поради което е допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган – началник на ГПУ-П., оправомощен със заповед № 4074з-2952-27.12.2018 г., издадена от директора на Регионална дирекция „Гранична полиция“ - С. на основание чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

Оспореният акт е издаден в предвидената от закона писмена форма и съдържа посочване на фактическите и правни основания за издаването му. Мотиви са изложени, както в заповедта, която съдът намира за мотивирана в достатъчна степен, така и в предложението изх. № УРИ 5396р-12228/03.07.2021 г., изготвено в хода на административното производство. Не е налице и визираното в жалбата противоречие, доколкото в заповедта ясно е посочено, че връщането следва да бъде осъществено до страната на транзитно преминаване – Република С.. Не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят отмяна на акта. Неоснователно е възражението в жалбата за ограничаване правото на защита на жалбоподателката в хода на административното производство. Чужденката е изслушана, като са взети обясненията ѝ, чрез преводач, като същите са продиктувани на служител на ГПУ П.. Лицето е участвало в административното производство, като всички относими обстоятелства са установени в нейно присъствие.

Обжалваната заповед е издадена в съответствие с материалния закон.

Съгласно чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ принудителна административна мярка „Връщане“ се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. В разглеждания случай е установено по несъмнен начин, че спрямо жалбоподателката са осъществени предпоставките за прилагане на посочената принудителна мярка. Изпълнено е и изискването на чл. 6, пар. 1 от [Директива 2008/115/ЕО](#), съгласно който държавите-членки издават решение за връщане на всеки

гражданин на трета страна, който е в незаконен престой на тяхна територия, без да се засягат изключенията, посочени в параграфи 2—5. На 03.07.2021 г. в зоната за отговорност на ГПУ - П. С. О. Г. е задържана, като не е могла да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. Това обстоятелство не се оспорва с жалбата, а съгласно приложено протоколно определение № 29/06.07.2021 г., постановено по НОХД № 485/2021 г. по описа на Районен съд [населено място], на жалбоподателката е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от 6 месеца, отложено за срок от три години за престъпление по чл. 279, ал.1, пр.1 НК – влязла е на територията на страната без разрешение от надлежните органи на властта.

Нормата на чл. 41, т. 1 ЗЧРБ е императивна и органът действа при условията на обвързана компетентност, поради което при установяване на нормативно предвидените обстоятелства следва да приложи принудителната мярка. Същевременно от приетите по делото доказателства не се установява спрямо жалбоподателката да е налице някое от обстоятелствата по чл.44, ал.2 ЗЧРБ, което следва да бъде преценено във връзка с налагането на ПАМ. Лицето не е пребивавало на територията на Република България, няма данни да е сред категориите уязвими лица, не е заявило, че е в производство по Закона за убежището и бежанците или производство за подновяване на разрешение за пребиваване или друго разрешение, предоставящо право на пребиваване. Не са налице и изключенията по чл. 6, параграфи 2—5 от Директива 2008/115/ЕО.

Липсата на посочен в заповедта срок за доброволно връщане съгласно чл. 39б, ал. 1 ЗЧРБ не обуславя незаконосъобразността ѝ. Това е така, тъй като съгласно чл. 7, пар. 4 от Директивата за връщането - [Директива 2008/115/ЕО](#), държавите-членки могат да се въздържат от предоставяне на срок за доброволно напускане или да предоставят срок, който е по-кратък от седем дни в следните случаи: "ако съществува опасност от укриване или ако молбата за законен престой е отхвърлена като явно неоснователна или измамна, или ако засегнатото лице представлява опасност за обществения ред, обществената или националната сигурност". В случая, видно от изложеното в предложението изх. № УРИ 5396р-12228/03.07.2021 г., в хода на административното производство е установено, че е налице опасност от укриване на чужденката на територията на страната, поради което следва да се приеме, че липсата на предоставен срок за доброволно напускане не противоречи на закона.

Към датата на издаване на оспорената заповед кубинската гражданка не е била в производство по предоставяне на международна закрила, тъй като, както се посочва в жалбата, молбата ѝ за предоставяне на закрила е от 09.07.2021 г. Следователно, при установяване на предпоставките за налагане на ПАМ, същата е била в незаконен престой на територията на България съобразно чл. 6, пар. 1 от [Директива 2008/115/ЕО](#). Във връзка с доводите в жалбата и в писмените бележки от адв. И., следва да се посочи, че от приложените обяснения на Г. не се извличат данни за необходимост от закрила по реда на ЗУБ, а и лицето не е било лишено от възможността да поиска такава закрила, което е и сторило, но след издаване на процесната заповед. Не се установява и нарушение на чл. 29, ал. 1, т. 1 ЗУБ, доколкото не се твърди и не се доказва, че жалбоподателката е лишена от правото ѝ по време на производството по ЗУБ да остане на територията на Република България. По делото не са налице данни за предприети действия по изпълнение на процесната ПАМ, а и лицето разполага със закрилата по чл. 67, ал. 1 ЗУБ, предвиждащ, че принудителните административни мерки "отнемане правото на пребиваване", "връщане",

"експулсиране" и "забрана за влизане в страната" не се привеждат в изпълнение до приключване на производството с влязло в сила решение.

По горните съображения, съдът приема, че обжалваната заповед е издадена в съответствие с материалния закон и административнопроизводствените правила, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата, подадена от С. О. Г., гражданка на К., срещу Заповед № УРИ 5396 ПАМ-44-06.07.2021 г., издадена от началника на Гранично полицейско управление – П..

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

СЪДИЯ: